

at bringe Klarhed over den politiske Situation, netop for at forkynde, hvorledes Landet nu laa politisk. Det ærede Medlem lod Verden, Landet, Offentligheden gennem en Højrejournalist vide, at naar nu Rigsdagen traadte sammen til Oktober, vilde der ske dette, at Regeringen vilde begynde med at fremsætte en hel Række radikale Lovforslag, og vi vilde fra dens Haand antagelig ogsaa faa et Forslag til en Hærordning, som nogenlunde kunde tilfredsstille det radikale Venstre — det ærede Medlem brugte Udtrykket Demokratiet —, og dette Forslag vilde, ikke i den forestaaende, men i næste Samling komme til 2den Behandling i Folketinget, og derefter vilde der blive udskrevet Valg. Skete det, vilde Hærordningen blive sendt til Landstinget, og Regeringspartiet, Folketingsmændene, vilde saa betragte Banen som fri og arbejde for at snyde og bedrage Demokratiet for at lave det Forlig, der tales om. Det ærede Medlem har altsaa fuldkommen Rede paa det hele. Han har fortalt en Højrejournalist det og faaet denne til at forkynde det over hele Landet. Taagen maa være spredt for de ærede Medlemmer, han behøvede ikke at stille sin Resolution, han kunde have henvist til: Jeg, Sandsigeren og Spaamanden, har forkyndt ud over Landet i Kraft af min store politiske Erfaring og mit Kendskab til Ministeriet og Venstrereformpartiet, som jeg har arbejdet sammen med, at de radikale Forslag vilde blive fremsatte i denne Samling. I næste Samling kommer Militærforslag, som ogsaa tilfredsstille det radikale Parti; de komme til 2den Behandling, saa faa vi Valg, og saa løber Venstrereformpartiet med Regeringen i Spidsen gennem Snyderiet af Demokratiet over til vore Modstandere. Naar Landet ligger saaledes, vide vi, hvor det bærer hen. Altsaa, det ærede Medlem stiller sin Resolution for at skaffe det Oplysningsarbejde til Veje, som Vælgernes Kortsynethed og Pligtforsømmelse gøre nødvendigt, men glemmer derover, at han selv har præsteret det fornødne Oplysningsarbejde.

Dette være imidlertid, som det være vil, nu staa vi overfor det Aktstykke, som de Herrer foreslaa Tinget at vedtage, det Aktstykke, hvormed der skal spredes Lys over Landet, ogsaa over Jylland. Ved Afstemningen ville de 8 Mand rejse sig, holdende Lyset for alle os andre. Naa, det ærede Medlem ved maaske — eller maaske ved han det ikke —, at ude paa Landet anses det for en tvivlsom Fornøjelse at „holde Lyset for de andre“, det skal ikke

være saa rart for den enkelte at holde Lyset for de mange. Nu skulle vi altsaa se, naar vi komme til Afstemningen, hvorledes de tage sig ud, naar de staa som Lyseholdere for alle os andre og for Offentligheden.

Men forinden vi faa dette Skue, ville vi se paa det Lysapparat, hvorfra Lysene hentes. De Herrers Forslag er ejendommeligt derved, at det fremtræder som et Indlæg i en Diskussion med Hans Majestæt Kongen. Jeg skal ganske lade staa hen, hvorvidt det er foreneligt med den Kendsgerning, at vi nu — hvad der er anerkendt fra alle Sider — ere inde under det parlamentariske Styresæt, at Tinget her vedtager en Beslutning, der er ligesom et Indlæg i en Diskussion med Landets Overhoved, Hans Majestæt Kongen. Det kan ganske vist siges, at Venstre tidligere som Flertal her i Folketinget har vedtaget en Adresse til Kongen, men de Herrer ville dog vel ikke sammenligne Forholdet nu med den Gang, da Venstre talte hen mod Ministerbænkene, medens Ministrene vendte det døde Øre til. Folketinget kunde vedtage Beslutning efter Beslutning mod det Ministerium, der sad, det indvirkede ikke paa Ministeriet. Saa brugte man det Nødmiddel — for det er et Nødmiddel — at henvende sig til Kongen med Fremsættelse af Ønsker og Krav. Man gjorde det altsaa, fordi Ministeriet var døvt overfor Røster her fra Folketinget. Men nu vide vi, at i samme Øjeblik Tinget her vedtager en Beslutning, som Ministeriet ikke kan tage imod, gaar Ministeriet af, og saa træder et andet Ministerium til. De Herrer behøve saaledes ikke at foreslaa Tinget at føre en Diskussion med Hans Majestæt Kongen.

De Herrer begynde deres Resolution — som man kan kalde deres Ændringsforslag, formelt er det et Forslag til en Beslutning — med at udtale, at de dele det i Trontalen udtalte Haab om, „at Valgene maa have øget Villien, Kraften og Modet til et frugtbart og godt Samarbejde mellem Tingene om de Opgaver, som Folket venter Løsning paa“. Denne Udtalelse falder ganske sammen med, hvad jeg sagde i min Motivering af vort Forslag, men sandelig ikke med det, vi høre til daglig fra de Herrers Parti, det, vi høre paa deres Møder og læse i deres Presse. Nu! Ville de befytte sig paa et nyt og bedre Liv i det Øjeblik, vi vedtog deres Forslag, kunde det være en formildende Omstændighed, der i hvert Fald fortjente vor Overvejelse, om ikke vort